Millioner paa Avisten,

Vaudevillespøg i een Act

af

Edmond About.

Opført første Gang paa Folketheatret den 6te Januar 1860.

Kjøbenhavn 1860.

Boghandler V. Pio's Forlag.

Salliq B. Salomons Trqk.

Om Tilladelse til at opføre dette Stykke paa Provindstheatrene behage man at henvende sig til Forlæggeren.

Julius Friis

Millioner paa Quisten,

Vaudevillespøg i een Act

af

Edmond About.

Opført første Gang paa Folketheatret den 6te Januar 1860.

Kjøbenhavn 1860.

Boghandler V. Pio's Forlag.

Salln B. Salomons Tryk.

Personer:

Antonin .... Hr. Madsen.
Nisette ..... Fru Recke.
Eveline .... Frøken Lumbye.

Et tarveligt Qvistkammer. I Baggrunden en Alkove med Seng, en Dør og et lille Skab. Tilvenstre en Kakkelovn. Ved første Coulisse tilhøire et Bord og et Speil, ved anden tilvenstre et Vindue og et Arbeidsbord.

Første Scene.

Nisette (alene).

(Hun sidder og arbeider paa en Hat og synger):

Sy flink og rask min Pigelil!
Bliv ikke træt paa Veien!
Og strækker ikke Dagen til,
Husk Natten er Din egen.
  Traderi! Tradera!

Den Rose til Violen blaa
Sig slutter ganske værdig,
Og faaer jeg bare den sat paa,
See saa er Hatten færdig.
  Traderi! Tradera!

Den Rose blusser rød og stærk,
Den laaner Glands til Kinden;
Og Hatten er et Mesterværk
Af Modehandlerinden.
  Traderi! Tradera!

(Hun reiser sig og betragter den.)

Nysselig! Coquet! Lad os engang see hvordan den tager sig ud paa Hovedet. (Hun tager den paa, gaaer hen for det lille Speil og bukker.) God Morgen min Deilige! God Morgen! Ja Gud give det var

min. Aah! nei det kan være det Samme! Jeg foretrækker dog min lille Bobinets Kappe.

(synger)

Og den er med et Mesterværk
Af Modehandlerinden.
Traderi! Tradera!

Men hvor bliver Eveline af? Hvis hun ikke kommer, faaer Værten ingen Penge og jeg ingen Frokost. Hvad mon mit Uhr er idag? (Hun aabner Vinduet.) Næsten Elleve. Saa maatte hun jo alt været her. (Hun lukker Vinduet.) Det er koldt idag og Ilden er nok gaaet ud. (Hun gaaer hen til Ovnen.) Jeg vil lægge Lidt i. (Hun aabner Panelet.) Av! ikke en Pind! Ja! saa maa min gamle Skammel holde for. Den duer dog ikke længer til Andet. (Hun bryder den itu, lægger Stykkerne i Ovnen, puster idet hun synger:)

Til Støtte for min trætte Fod,
Dertil var Du for gammel,
Idag Du varme skal mit Blod
Min lille rare Skammel!
Traderi! Tradera!

Anden Scene.

Risette. Eveline (kommer hurtig ind).

Eveline.

Ja! det var Ret, syng! for det gaaer saa overmaade glædeligt. Tænk Dig bare, Madammen i

Magasinet vilde ikke give os en Skillings Forskud. Fire Francs det er Alt hvad jeg har kunnet drive op.

Risette (samler dem sammen).

Det er altid Noget.

Eveline.

Javist! især da vi skylde Værten for to Maaneder. Det er idag den 8de. Inden Kl. 12 skal Meublerne være ude.

Risette (leer).

Troer Du ikke jeg har tænkt derpaa? Vor Skammel har jeg allerede expedert.

Eveline.

Du leer ogsaa ad Alting.

Risette.

Ja det er nu min Natur! Taarer gjør kun Dinene røde, og jeg maa spare paa mine.

Eveline

(sætter sig mellem Bordet og Vinduet og begynder at arbeide).

Ja til det, som Du bruger Dem til.

Risette (alvorlig)

Hvad vil Du sige dermed?

Eveline.

Aah! Ingenting!

Risette.

Det var altsaa blot sagt hen i Vind og Veir.

Eveline.

Jeg vilde sige, at hvis Du var mindre knipsk.

Risette.

Er jeg ikke saa mild, saa det er en Lyst?

Eveline.

Ja! det maa Hr. Gustave bekjende! Havde Du ikke viist ham Vinterveien, havde vi ikke været hvor vi nu er.

Risette (alvorlig).

Han var meget for smuk til mig.

Eveline.

Ja men han vilde have giftet sig med Dig.

Risette.

Han var ogsaa meget for rig. Nei! da havde jeg dog heller taget Din Jean Gogonet, skjøndt Gud skal vide! han ikke er smuk og heller ikke har opfundet Krudtet og ikke er Andet end Urtekræmmer.

Eveline.

Ja den Slags Elskere skal man komme langt med. Han eier jo ikke en Hvid. Uden Penge la'r man da nok være at gifte sig.

Risette (spøgende).

Du har jo allerede fire Francs til at begynde med.

Eveline.

Fire Francs! De skal forslaae Noget. Vi skylde alene Værten tredive. Vi kunde ligesaagodt pakke ind strax.

Risette.

Ja det er snart gjort.

Eveline.

Og hvor skal vi saa hen?

Risette.

Det maa vor Herre vide! Men Du seer ogsaa Alting fra den traurige Side.

Eveline (sætter sig ned og syer).

Ja det seer da heller ikke saa særdeles muntert ud for os. Klokken 12 viser Værten os Døren.

Risette.

Jamen Klokken er da kun 11. Vi have altsaa en heel Time at løbe paa.

Eveline.

Troer Du maaskee der vil regne Femfrancsstykker ned til os?

Risette.

Ja hvorfor ikke? Man kan aldrig vide det. Nu skal jeg fortælle Dig Noget. Jeg husker det som det var igaar. Vi sad otte Mennesker omkring et stort Bord, og der var neppe Kartofler nok til os Allesammen. Min stakkels Fader var en fattig Mand. Han skottede til Fadet med en fortrædelig Mine og sagde, at han ikke var sulten. Min Stedmoder havde nylig tracteret os med Ørefigen, og jeg havde for min Part faaet en dobbelt Portion. Men jeg havde alligevel en udmærket god Appetit og saltede mine Kartofler med Taarer. I det Samme kom Postbudet og bragte os et Brev fra America.

Eveline.

Det maatte heller have været én Onkel fra America.

Risette.

Brevet var fra en Onkel; Isidore Taboureau, som var reist til Californien for at grave Guld.

Eveline.

Der var vel Tusindfrancssedler i det?

Risette.

Vi gjorde rigtignok Regning paa et Par Stykker; men vi gjorde Regning uden Onkel. Han bad os tvertimod om 500 Francs.

Eveline.

Sende Penge til Californien! Det skulde I da ikke have Noget af.

Risette.

Min Fader, der var Godheden selv, gjorde det dog. Min Broder lod sig stille og forærede os Stillingspengene. Vi sendte min Onkel de 500 Francs, og han svoer paa, at dersom han nogensinde blev rig, skulde ingen Anden arve ham end den lille Louison, for saadan kaldte de mig.

Eveline.

Louison! Risette er da meget kjønnere. Man siger Rigolette, Polkette, see! det er fine Navne. Forresten var det paa høie Tid at din Formue ind=

fandt sig. Jeg skulde ikke have det Mindste imod, at den kom strax.

Risette.

Nu er min Hat færdig. Aah! Bring Du den hen. Maaskee kan vi faae Penge.

Eveline.

Gaa selv! jeg skal altid rende.

Risette.

Du veed meget godt, at jeg ikke holder af at løbe paa Gaderne. (Hun reiser sig og lægger Hatten i en Æske.

Eveline.

Er Du bange for at Nogen skal spise Dig?

Risette.

Nei! men det er saa kjedeligt at have Nogen efter sig.

Eveline.

Aah! Det synes jeg slet ikke. Der er en fin ung Herre med lakerede Støvler og Glacéhandsker, som i de sidste Dage ikke har gjort Andet end følge efter mig hvor jeg gik og stod.

Risette.

Efter Dig!

Eveline.

Han har faaet Lov til at bruge sine Been kan Du troe. Han er forresten smuk, og hvis Gogonet gjør Knuder, saa svarer jeg ikke for Noget.

Rissette.

Det mener Du ikke med.

Eveline.

Vær Du kun knipsk, min Pige! Saa skal Du see hvor Frierne blive af.

Risette.

Jeg bryder mig ikke om en heel Portion. Jeg bliver kun eengang forelsket og det for hele Livet.

Eveline.

For hele Livet! Hvor det er rørende! Nu faaer jeg Lyst til at synge. Gaa Du med Din Hat! Du faaer nok Penge. Jeg er vis paa, jeg faaer ikke en Skilling. (Hun reiser sig. Risette gaaer med Hatten.)

Tredie Scene.

Eveline (alene).

Nei! hvor jeg er sulten! (Hun aabner Skabet.) En Brødskorpe og lidt koldt Vand. Det er Alt, hvad Huset formaaer! — Jeg kan ikke lade være at tænke paa ham, som altid sværmer om mig. Han er i Grunden net. Ja man kunde næsten kalde ham nydelig. (synger.)

Fortrinlig sidder Frakken
Og slutter ganske tæt.
Hans Haar er skilt i Nakken,
Og deraf kommer det,

At da jeg saae hans Ho'de —
At sige bag mit Slør —
Naturligviis jeg troede,
At han var en Friseur.

Men som jeg rigtig gransker,
Jeg fik en anden Tro.
Som Følge af hans Handsker
Og hans lakerte Skoe.
Hans Væsen — Ja! mig slog 'et!
Og derfor nu jeg troer
For ganske vist, at Noget
Han er paa et Contoir.

Og har han ei mig skuffet —
Hvad jeg dog neppe troer —
Han i Theatret truffet
Mig har engang ifjor.
Han laante mig sin Kikkert —
Saafremt jeg husker ret,
Men hvad jeg veed for sikkert
Det er, at han er net.

Gentil og høist moderne
Han er fra Top til Taa
Og wichse gjør han gjerne
Mustacherne de smaa;
De klæde ham saa mage-
løst yndigt og koket —
O! Gud hvor staaer tilbage
For ham min Gogonet!

(Det banker.) Hvem er det? (Det banker igjen.) Kom ind!

Fjerde Scene.

Eveline. Antonin.

Eveline (afsides).

Nei! Det er ham! Nu nobel Eveline! Det vil imponere.

Antonin (afsides).

Rigtigt. Det er hende!

Eveline.

Hvad staaer til Tjeneste min Herre! (afsides.) Ja han er rigtignok meget nettere end Gogonet!

Antonin.

Om Forladelse. Jeg troede dette Værelse var ledigt. Det er mig, der har leiet det, og jeg vilde —

Eveline.

Klokken er ikke tolv endnu, min Herre!

Antonin.

Nu vilde jeg ønske, at den aldrig blev tolv.

Eveline.

Ja jeg med!

Antonin (med Varme).

De med? Skulde jeg være saa lykkelig, at De finder Behag i mit Selskab.

Eveline (afsides).

Han taler da hundrede Gange bedre for sig end Gogonet. (høit.) Men min Herre, jeg har jo forresten neppe den Ære at kjende Dem.

Antonin.

Ikke at kjende mig? I de sidste otte Dage har jeg jo fulgt Dem som Deres Skygge, har jeg kun levet for Dem. Deres Billede Jomfru! har boet i mit Bryst. Om Dagen har jeg kun tænkt paa Dem — om Natten kun drømt om Dem. I hele otte Dage har jeg sukket efter at kaste mig for Deres Fødder og sige Dem — Tør jeg spørge Dem Jomfru! Har De spist Frokost?

Eveline.

Endnu ikke min Herre!

Antonin.

Det træffer sig jo heldigt. For det har jeg heller ikke. Tillader De, at jeg arrangerer en Frokost heroppe?

Eveline.

Hvad tænker De paa?

Antonin (seer paa sit Uhr).

Klokken er 5 Minuter over 12. Altsaa er jeg nu hjemme her.

Eveline.

Jeg veed virkelig ikke om det gaaer an.

Antonin.

Hvorfor ikke? (assides.) Jeg byder hende mit Hjerte til Dessert. (Han sætter sig ved et Bord. Tager en Tegnebog op af Lommen; river et Blad ud, forat skrive

derpaa med et Blyant.) Vil De være saa artig at diktere mig Spisesedlen?

Eveline.

De er altfor galant. (Afsides.) Han er rigtignok anderledes gentil end Gogonet.

Antonin.

Nu Jomfru! Jeg er parat —

Eveline.

Lad gaae da. Karbonade med Agurker.

Antonin (skriver).

Karbonade med Agurker. Til To —

Eveline.

Til Tre!

Antonin.

Til Tre?

Eveline.

Ja, Risette spiser med.

Antonin.

Risette! Hvem er det?

Eveline.

Aah! det er en lille forældreløs Pige, som jeg har taget til mig og som boer hos mig. Hun vil være her om et Dieblik.

Antonin (afsides).

Av! for Pokker! Det var en Streg i Regningen. (høit.) Lad gaae. Risette tage vi med. Altsaa Karbonade med Agurker til Tre og hvad saa?

Eveline.

Rombudding!

Antonin (skrivende).

Til To.

Eveline.

Nei, maa jeg bede til Tre, skjøndt Risette aldrig smager Rombudding. Den er hende for stærk.

Antonin (skrivende).

Til tre! Og saa?

Eveline.

Og saa: Ost og Smør.

Antonin (skrivende).

Ost! Hvad for en Ost.

Eveline (eftertænksom).

Aah! vi kan gjerne tage hollandsk Ost. Eller ægte Schweitzerost, hvis De holder meer af den.

Antonin.

Vi kan jo tage dem begge to! Og Vinen —

Eveline.

Den Første den Bedste. For Exempel Champagne.

Antonin (skrivende).

Godt! Champagne! er det det Hele?

Eveline.

Ja, jeg veed ikke meer. Jo! bliv lidt. Lad os ogsaa faae Blommer i Cognac. Sikken en Frokost vi faaer.

Antonin (assides).

Hun har just ingen fiin Smag. (staaer op.)

Eveline.

Giv mig Spisesseddelen. Jeg kjender en Restaurateur her i Nærheden.

Antonin.

Det tillader jeg paa ingen Maade.

Eveline.

Jeg skal nok sørge for at Karbonaden bliver mageløs. Det skal De faae at see.

(Iler ud.)

Femte Scene.

Antonin (alene).

(Han aabner Døren og læser med Opmærksomhed et Kort, der er slaaet fast paa den udvendige Side.)

Louise Taboureau, Modehandlerinde. Jo, det ganske rigtigt.

(Han tager et Blad op af Lommen og læser):

De amerikanske Blade berette, at en af vore Landsmænd, Hr. Taboureau, Chef for Huset Taboureau & Co., er afgaaet ved Døden. Forsaavidt man kan have nogen bestemt Mening om hans Formue i et Land, hvor de solideste Huse fallere hvert andet Aar, efterlader Hr. Taboureau sig Activer til et Beløb af fem Millioner. Efter hvad man siger er hans eneste Arving en simpel Sypige i Paris, Louise Taboureau."

Det kan ikke være nogen Anden end hende her. Antonin Duriveau, Du er Lykkens Kjæledægge! (han seer sig omkring). Dette fattige Meublement vidner noksom om hendes Uskyld! Gud være lovet! Fem Millioner i een Mundfuld! Det kan man kalde at skyde Poppegøien! Men naar Alt kommer til Alt, var det ikke mere end Pigebørnene skyldte mig — mig, der aldrig har kunnet see et smukt Pigeansigt — uden at Hjertet hoppede i Livet paa mig.

(synger.)

Hvis jeg oprigtig være maa,
Den Gave jeg besidder,
At hvorsomhelst jeg Damer saae,
Der var jeg deres Ridder.
Brød Regnen pludselig i Strømme ned fra Sky,
Flux jeg den første Dame bød min Paraply.
„Hvor tør jeg sende den?“ Jeg svared dem uventet:
:,: „De tillader jeg skal nok besørge den hentet.“ :,:

Naar ved Theatret Damer fandt
Ei deres Eqvipage,
See saa var ogsaa bey der Hand
Min ringe Personage.
Jeg fulgte dem til Byens anden Ende tryg,
Hvad enten Damen hun var deilig eller styg,
Hvad enten det var Piger, Enker eller Koner —
:,: Siig fortjener jeg ikke de fem Millioner? :,:

Sjette Scene.

Antonin. Risette (kommer rask ind).

Risette.

Her er jeg igjen accurat lige saa rig som da jeg gik ud. (Bemærker Antonin.) Men min Gud! en Herre. (Til Antonin.) Hvad fører Dem herop?

Antonin.

Hvor hun dog er nydelig!

Risette.

Saa! synes De det.

Antonin.

Formodentlig Jomfru Risette.

Risette.

Ja! til Deres Tjeneste. Eller rettere sagt ikke til Deres Tjeneste.

Antonin.

Hvor De har en smuk Stemme, Jomfru!

Risette.

Ja! For at kunne kalde paa Portneren. Har man kjendt Mage?

Antonin (nærmer sig).

Hvor De har smukke Fødder, Jomfru Risette.

Risette.

Ja for at kunne flygte for Herrerne.

Antonin.

Jomfru Risette! Hvor De har nydelige smaa Hænder!

Risette (truende).

Til at straffe de Uartige med, min Herre! — Første — anden — tredie Gang. Hvad vil De her?

Autonin.

Ja Jomfru! det er en Hemmelighed (nærmer sig hende) en meget vigtig Hemmelighed. Der er dog vel Ingen, der kan høre os? (Han gjør Mine ttl at ville hvidske hende Noget i Øret.)

Risette (springer tilbage).

Nei! nu bliver De virkelig for impertinent. Hvad er Deres Mening?

Antonin.

At De er den sødeste Pige i hele Paris.

Risette.

Nei! min Herre De er virkelig altfor artig. Vil De nu behage at gaae?

Antonin.

Aah! tilgiv! det slap mig ud af Munden.

Risette.

Ja! jeg skal tilgive Dem, naar De er gaaet.

Antonin.

Jeg adlyder.

Risette (lukker Døren i efter ham).

Tjenerinde, min Herre! (alene). De Mandfolk

blive Dag for Dag meer og meer ugenerte. Han var forøvrigt ganske net — havde et rart Ansigt og —

Antonin (er kommet listende ind).

Tusind Tak! Jomfru!

Risette.

Hvad? er De der igjen!

Antonin.

De sagde, De vilde tilgive mig, naar jeg gik Jeg er gaaet. Altsaa har De tilgivet mig.

Risette.

Men jeg kjender Dem jo slet ikke. Man besøger da ikke Folk uden at sige hvem man er.

Antonin.

Jeg skal ikke fortie mit Navn. Jeg vil være ærlig og oprigtig imod Dem. Men lad os slutte Fred. Giv mig Deres Haand. (Affides.) Hvor hun dog er nydelig!

Risette.

Jeg rækker kun mine Venner Haanden.

Antonin

(rækker Haanden frem uden at Risette tager den).

Lad os to da være Venner.

Risette (brister i Latter).

De bærer Dem jo ad ligesom en Tigger. De skulde dog vel aldrig være den Blinde fra Pont des Arts?

Antonin.

Nei Jomfru! blind er jeg ikke og mindst i dette

Dieblik. Maa jeg have den Ære at presentere Dem Antonin Duriveau, første Commis i magasin des villes og siden de sidste 10 Minutter Deres hengivne Ven.

Risette.

De er virkelig altfor rask til at slutte Venskab med Folk. Hos os gaaer det ikke saa gesvindt. Der skal mere Tid til.

Antonin.

Tid siger De! Behøves der Tid til at see hvor nydelig De er? Jeg kunde jo have sagt, at jeg havde mødt Dem paa Gaden, at jeg havde kjendt Dem i et helt halvt Aar; at jeg ikke kunde løsrive mig fra Tanken om Dem. — Det vilde ikke være sandt! men saadan Noget lader sig altid sige. Nei! jeg vil være ærlig! Det er første Gang i mit Liv at jeg seer Dem; men det forekommer mig, at vi ere gamle Bekjendte. De har kun sagt mig Uartigheder, og dog er jeg vis paa, De er god som en Engel. De har viist mig Døren og det gjorde De Ret i; men havde De ikke ladet mig komme ind igjen, vilde jeg have været ulykkelig hele mit Liv. De er —

Risette.

Om Forladelse det er ikke for at sige mig det, at De har uleiliget Dem op paa femte Sal.

Antonin.

(Afsides.) See hvor fiffig hun er. (høit) De har

Ret, Jomfru! Jeg havde et Ærinde, jeg forsikkrer et meget vigtigt Ærinde; men jeg glemte det da jeg saae Dem. Hvad kunde man ikke glemme naar man seer Dem!

Eveline (udenfor).

Her er det. Nu er vi ved Døren.

Antonin.

Guds Død! Millionerne! Der havde jeg nær baaret mig net ad!

Syvende Scene.

Risette. Antonin. Eveline. En Opvarter.

Risette (affides).

Det er rigtignok et net Menneske. Men hvad kan han ville her? Hvad vil Eveline sige? (Eveline og Antonin flytte Bordet tilhøire midt ud paa Gulvet og lægge Dngen paa.)

Eveline (til Opvarteren).

Sæt det der lille Ven. Men spild ikke Saucen.

Antonin.

Ja! Tag Dig endelig i Agt.

Eveline.

Alle Mand paa Dækket. Som de sige tilsøes. Nu min Herre!

Risette.

Hun kjender ham! — Eveline!

Eveline.

Strax. (til Antonin). Opvarteren har et Par Ord at sige Dem. (til Risette). Hvad vil Du mig? (til Antonin.) Apropos, jeg kjøbte mig et Par Brunelsstøvler paa Veien og satte dem med paa Regningen.

Risette.

Hvem er dog den Herre?

Eveline.

Har han ikke sagt Dig det? Det er jo ham, der er dødelig skudt i mig.

Risette.

Er Du vis paa det?

Eveline.

Ja vist er jeg saa. Det er ham, jeg talte til Dig om, der saa længe har sværmet for mig, og nu tracterer han os som Prindsesser.

Risette.

Og Du har virkelig taget imod hans Tilbud?

Eveline.

Det var da et løierligt Spørgsmaal! Er Du maaskee ikke sulten?

Risette.

Tænk! — Dersom Gogonet fik det at vide.

Eveline.

Gogonet! Hvad kommer det ham ved, at jeg er sulten?

Antonin (gaaer hen imellem dem).

De taler sagte, mine Damer. Jeg tør vædde, De taler ondt om mig.

Eveline.

Nei! min Herre! dertil er vi for galante.

Risette.

Glassene staae i Skabet. Der er et lille med Fod og et stort uden Fod.

Eveline (kommer tilbage).

Du er slet ikke høflig imod ham.

Risette.

Og Du er rigtig altfor høflig. Du kjender ham jo slet ikke. Du veed jo ikke engang hvem han er!

Eveline.

Veed Du hvad min Pige! Naar en Herre giver Frokost, er det ikke pænt at forlange at see hans Døbeseddel.

Risette.

Ja! Du kan nu gjøre hvad Du vil. Jeg er ikke med til den Frokost.

Eveline.

Du vil dog vel aldrig gaae. Det er dog altfor uartigt.

Risette.

Ja det synes Du nu.

Antonin.

Mine Damer! der er serveret. Det er Synd at Karbonaden skal blive kold.

Eveline (sætter sig tilbords).

Carbonade med Agurker er min Livret. (til Risette.) Gjør Dig nu ikke kostbar.

Risette (til Antonin).

Jeg takker for Deres Artighed, min Herre; men jeg er ikke sulten. Jeg har Noget at besørge, som ikke taaler Opsættelse og kan ikke have den Fornøielse at være Deres Gjæst. (Hun gaaer bag om Bordet.)

Antonin (søger at holde hende tilbage).

De maa ikke gaae, Jomfru; naar De vidste hvor De bedrøver mig dermed.

Eveline.

Lad hende have sin Villie; hun er altid saa underlig.

Antonin.

Men jeg kan ikke forstaae — Jomfru Risette! bliv, jeg beder Dem!

Risette (hilsende).

Velbekomme, min Herre! Velbekomme Eveline! (med undertrykt Følelse til Antonin.) Det skulde have været mig en sand Fornøielse; men De indseer selv, naar man ikke er sulten .... (Hun gaaer.)

Ottende Scene.

Antonin. Eveline.

Antonin (afsides).

Hun vilde altsaa virkelig ikke blive! Det bedrøver mig — men jeg ærer hende derfor. — Havde Du ikke Dine Millioner! (til Eveline) — Ja! skal vi saa spise Frokost, Jomfru?

Eveline.

Ja det forstaaer sig. (Antonin sætter sig tilbords.)

Antonin.

Maa jeg byde Dem et Stykke Karbonade —

Eveline.

Helst to —

Antonin (afsides).

Hun har en velsignet Appetit. Men det gjør Ingenting. Medgiften kan hun da ikke spise op. (Trækker Flasken op) Et Glas Viin? (skjænker.)

Eveline.

Mange Tak! Men jeg holder ikke af Skum (tager et Glas i Haanden.) Pleier De ikke at klinke —

Antonin.

Om Forladelse — (de klinke.)

Eveline.

De seer nok, jeg har fine Manerer. De maa ogsaa vide, at jeg er af en meget fornem Familie.

Antonin.

Det behøver De ikke at fortælle mig. Jeg elsker Dem kun for Deres egen Skyld.

Eveline.

Hvor det er en smuk Naal De har i Deres Halstørklæde. Maa jeg see den?

Antonin (tager den af).

Aah! den er ganske simpel.

Eveline.

Kalder De den simpel? Den vilde tage sig deiligt ud paa et Shawl.

Antonin.

Tillader De, at jeg maa gjøre Dem en Present med den?

Eveline.

Det var rigtig ikke derfor, jeg sagde det.

Antonin.

Det veed jeg nok! men den er nu i altfor smukke Hænder til — — —

Eveline.

Ja! ja! da — Nu mangler jeg bare Shawlet.

Antonin.

Det skal De snart faae! (affides) Man kan faae mange Shawler for fem Millioner.

Eveline.

Vil De ikke række mig Agurkerne? Siden Risette ingen Ting vil have.

Antonin.

Det var vel kun fordi hun ikke var sulten, at hun ikke vilde spise med os.

Eveline.

Saadanne fattige Piger have Kyllingeappetit.

Antonin.

Har De længe boet sammen med Jomfru Risette?

Eveline.

Ja Noget — Lige siden jeg var saa syg. Vi boede i samme Etage i Mouffetardgaden i Udkanten af Forstaden St. Germain. Jeg tog hende til Sygevogterske. Uden hende havde jeg været lovlig undskyldt for at spise Frokost med Dem idag.

Antonin.

Den fortræffelige Pige!

Eveline.

Da vor sidste Skilling var gaaet til Apothekeren, flyttede vi sammen for at spare paa Leien. Jeg tager mig nu af hende.

Antonin (affides).

Hvor hun er ubehagelig! Men Millionerne! (høit) Min Frøken —

Eveline.

Hvad har De nu paa Deres Hjerte?

Antonin.

Spørg mig heller om hvad jeg havde paa mit Hjerte den Dag jeg saae Dem første Gang. (affides.)

Ikke saa ilde. (høit) den Dag gjorde jeg — eller snarere De, for det var Dem —

Eveline.

Nu husker jeg det! Jeg var nede for at hente Melk.

Antonin.

Og jeg gik paa det andet Fortoug. Hvor mit Hjerte bankede! — jeg tilkastede Dem de meest brændende Blikke. (affides) det gaaer jo brillant (høit) mit Hjerte bankede — Jeg tilkastede Dem de meest brændende Blikke, og jeg følte, at hvis De ikke gav mig Deres Haand og Deres Hjerte, havde Livet intet Værd for mig —

Eveline (affides).

Jeg troer ved Gud! han vil frie. (Høit) Er det virkelig Deres Alvor?

Antonin.

Hvor kan De tvivle! Mit Hjerte — Deres Skjønhed! O! bliv min Kone!

Eveline.

Det er umuligt.

Antonin.

Er De gift?

Eveline.

Nei! men forlovet med Jean Gogonet.

Antonin.

Jean Gogonet. Hvem er det?

Eveline.

Min Kjæreste. Urtekræmmer paa Boulevarden, Der kan de see en Ring med en Lok af hans Haar og der kan De see hans Portræt, det ligner rigtignok ikke synderlig; men det skal det heller ikke, for han sagde udtrykkelig til Maleren, at han ikke maatte gjøre det altfor ligt, for at jeg kunde blive desmere overrasket, naar han sagde, det skulde være mig.

Antonin (sagte.

Denne Jean Gogonet skulde have de fem Millioner! Nei! det skal der ikke blive Noget af. (høit) Frøken! Jeg elsker Dem til Raseri. De faaer ikke Lov til at gifte Dem med Jean Gogonet. Jeg vil slaaes med ham paa Liv og Død. De skal blive min Kone. Det sværger jeg ved Jomfru Risette.

Eveline.

Koldt Vand i Blodet min Herre. Jeg har jo givet min Kjæreste mit Ord!

Antonin

De slaaer op med ham, ikke sandt, det lover De mig.

Eveline.

Det kan jeg ikke forsvare for min Samvittighed.

Antonin.

Hvorfor? I Himlens Navn hvorfor? Svar mig Risette!

Eveline.

Hvordan min Herre! Risette?

Antonin.

De har Ret. Jeg veed ikke selv hvad jeg siger. Erindringen om den stakkels Pige gjør mig forstyrret. Hun har ikke spist Frokost — Jeg tør vædde, at Jomfru Risette ikke har spist Frokost.

Eveline.

Det lader til, at De interessserer Dem meget for Risette.

Antonin.

Hvor kan det være anderledes? Har hun ikke pleiet Dem? Har jeg ikke hende at takke for Deres dyrebare Liv? (sagte.) Der havde jeg nær forløbet mig alvorligt. (høit.) Hvor den Tanke smerter mig, at hun — Men hvor kan hun være? O! min Gud!

Eveline.

Hos Portnerkonen — det er jeg vis paa.

Antonin.

Hvorledes? Her i Huset. Jeg løber strax ned for at bede hende ikke være vred paa mig og hente hende herop.

Eveline.

Jo! det var rigtignok net! Hvad vilde Portneren tænke? Nei saa vil jeg da heller hente selv.

Antonin.

Ja gjør det, Jomfru! Naar De vidste hvor taknemmelig jeg er Dem derfor! (Eveline gaaer.) Det var godt at hun gik. Jeg har ikke Idee om hvad jeg har sagt til hende.

Niende Scene.

Antonin (alene).

(Gaaer melancholsk op og ned ad Gulvet og lader som om han veier Noget i Hænderne.)

Paa den ene Side den fordømte Urtekræmmer; paa den anden disse 5 Millioner. Et godt Raad i dette Dieblik var næsten een Million værd.

Tiende Scene.

Antonin. Eveline. Risette.

Eveline.

Kom Du kun, Du skal ikke være bange.

Antonin.

Hvor det er smukt af Dem, at De kom igjen. De er ligesaa god som De er smuk.

Eveline (til Antonin.)

Det var rigtig ikke for at De skulde sige hende Complimenter, at jeg hentede hende.

Antonin (afsides).

Hvor hun er chicanøs!

Risette (ligefrem).

Jeg har været slem imod Dem Hr. Antonin! Det var ikke rigtigt af mig. De bad mig imorges om at række Dem min Haand. Nu beder jeg Dem række mig Deres.

Antonin.

De veed ikke, hvor lykkelig De gjør mig, Jomfru Risette.

Eveline.

Sæt Dig nu bare tilbords min Pige. Vil Du have Karbonade?

Antonin.

De maa virkelig tage til Takke Jomfru. Men hvor er Karbonaden bleven af?

Eveline.

Der er jo ikke et Stykke meer. Det er Dem, der har spiist der Altsammen, Hr. Antonin!

Antonin.

Har jeg? (De sætte sig tilbords.)

Eveline.

Men en Portion Rombudding er der.

Risette.

Tak! jeg skal ikke have Andet end et Stykke Brød og et Glas Viin. (til Eveline.) Kan Du gjætte hvad der er skeet idag?

Eveline.

Vi har maaskee faaet 500,000 Francs.

Risette.

Maaskee! Der er idetmindste kommet Brev fra Amerika.

Antonin (sagte).

Ah! (høit.) Har De det Brev?

Risette.

Nei! Portnerkonen tog ikke imod det; for det skulde koste 3 Francs.

Eveline.

Formodentlig igjen et Tiggerbrev. Det var meget fornuftigt af Portnerkonen.

Risette.

Nei! Breve, hvori man beder om Penge, ere altid frankerede. Jeg har sagt til Portneren, at han skulde tage imod det, naar Postbudet kom igjen. Du skal see, vi faae dog Penge fra Amerika.

Eveline.

Jeg veed nok hvad jeg vilde gjøre, hvis jeg var Millionær.

Antonin.

Lad os høre! Hvad vilde De gjøre min Engel!

Eveline.

Jeg vilde ordentlig holde Huus med alle Dem, der have gjort mig Livet saa surt. Jeg vilde altid kjøre med Fire! Aldrig drikke Andet end den fineste

Champagne, og jeg vilde have Lakaier med straalende Liberier.

Antonin.

Og hvad vilde De gjøre med Gogonet?

Eveline.

Aah! han skulde saamæn ikke blive glemt. Ham vilde jeg gjøre til min Cabinetssekretair.

Antonin.

Lykkelige Gogonet!

Risette.

Og hvis jeg eiede Millioner, saa vilde jeg gjøre alle Mennesker ligesaa lykkelige som jeg selv var. Jeg veed, hvad det er at lide Ondt og ønsker intet Menneske Andet end Godt.

Antonin.

Har De gaaet Meget igjennem?

Risette.

Ja — Meget! Men beklag mig ikke! Det var dog en lykkelig Tid. Jeg tog mig Verden let — som der staaer i Sangen.

Antonin.

Hvilken Sang?

Eveline.

Ja! syng din Sang for os!

Risette.

Gjerne! men Omqvædet skal De synge i Chor.

Antonin.

Det skal vi.

Risette (synger.)

Høit paa en Qvist i Fattigdommens Vraa
Tittede Solen ind en Foraarsmorgen,
Varmede mildt et lille Barn, der laae
Ved dets Fødsel alt viet ind til Sorgen.
Sorgen hvad mægter den naar ret,
Man veed at ta' sig Verden let?
Chor: Sorgen o. s. v.

Bankede Nøden stundom paa vor Dør,
Fik Kulden mine Søstre til at gyse, —
Varmede jeg dem op med mit Humeur,
Saa de Kjære de glemte rent at fryse.
Tidt har jeg leet; men sjelden grædt;
Jeg tog mig nemlig Verden let.
Chor: Tidt har hun leet, men sjelden grædt,
Hun tog sig nemlig Verden let.
(hun reiser sig.)

Se! denne Kunst jeg lære vil Enhver,
Hver, som har Lyst og Nytten anerkjender.
Kunsten den er forresten noget svær;
Men naturligviis mellem gode Venner
Og ved Champagnen er ei det
Saa svært at ta' sig Verden let,
Chor: Og ved Champagnen o. s. v.

Antonin.

Bliv ikke vred Jfr. Risette; men tillad mig et Spørgsmaal!

Risette.

Gjerne!

Antonin.

Har De aldrig elsket?

Risette.

Jo!

Antonin (med Varme.)

Hvem? —

Risette.

Et rart ungt Menneske, der boede ved Siden af os og som allerede var voxen da jeg endnu kun var en lille Pige. Det var ham, der altid tog mig i Forsvar.

Antonin.

Men mod hvem?

Risette.

Min Fader havde giftet sig anden Gang og da min Stedmoder ikke var med de Blideste, slog hun mig tidt. Naar jeg ventede en alvorlig Scene, gik jeg ind og hentede den kjære Valentin — saadan heed han — for naar han var tilstede, lagde min Stedmoder altid Haanden imellem. Han blev bedrøvet, naar han saae mig med forgrædte Dine. Han trøstede mig, og det endte altid med, at vi loe ret af Hjertet sammen. Det er ogsaa ham, der har lært mig den Smule, jeg kan. Han arbeidede hemmelig om Natten forat kunne betale Lærepenge for mig. Han var mig saagodtsom i Forældres Sted.

Antonin.

Og De elskede ham? . , .

Risette.

Ja, jeg holdt uhyre meget af ham.

Antonin.

Men elskede De ham?

Risette.

Elskede? Det veed jeg ikke; men jeg nærede et sandt og inderligt Venskab for ham, og han tog det Løfte af mig, at jeg aldrig vilde gifte mig med Andre end ham.

Antonin.

O! min Gud!

Eveline (med Glasset i Haanden.)

Maa jeg bare spørge hvad Alt det kommer os ved. Det er ikke sundt at høre paa saadanne Historier ligesom man har spist.

Antonin.

Og De vil holde det Løfte?

Risette.

Jeg vilde have holdt det; men nu er det forbi.

Antonin.

Han er død?

Risette.

Ja, den Stakkel traf et uheldigt Nummer ved Sessionen. Han var med paa Krim; derfra skrev han mig et Par Gange til, og jeg bad tidt for ham;

men mine Bønner hjalp Intet, thi en Kugle traf ham ved Stormen paa Sebastopol. Jeg veed ikke engang hvor han ligger begravet.

Antonin (bevæget).

Stakkels Fyr!

Risette.

Hvor De vist er god!

Eveline.

Naa Herregud! hvad hjælper det at græde og melancholisere. Creperede min Gogonet, Gudbevares! Ja vist vilde jeg græde — et Par Dage men heller ikke længer, der maa dog være Maade med Alt. Har jeg ikke Ret?

Antonin (utaalmodig).

Jo vist har De Ret. (til Risette.) Og siden den Tid har De aldrig elsket!

Eveline.

Hun! hun har ikke Hjerte skabt.

Antonin (afsides).

Hvor jeg kunde have Lyst til at kaste Dig ud af Vinduet med samt dine fem Millioner.

Risette.

Ja hun har Ret! Disse Erindringer gjøre mig bedrøvet og jeg bør ikke længer tænke paa Kjærlighed.

Antonin (med Varme).

Hvad siger De Jomfru Risette! Ikke mere tænke paa Kjærlighed! Tro De mig, der er Gudskelov endnu

Hjerter, der forstaae at vurdere en saadan Renhed, en saadan Hengivenhed.

Eveline (sagte stødt).

Hvad behager?

Antonin (affides).

Var det blot hende der havde Millionerne! (til Eveline). Jeg gjentager Jomfru, hvad De sagde før. Hun er en Engel — sagde De.

Eveline.

Det er aldeles overflødigt at gjentage det —

Antonin.

Det var Deres Ord. De fortalte mig at det var hende, der havde vaaget over Dem, pleiet Dem, frelst Deres Liv.

Eveline (ærgerlig).

Vil De bare tie stille. (høit). Ja vist — og vor Herre —

Antonin.

O! lad mig bevidne hende min Taknemmelighed for al den Omhu, hun har viist Dem; lad mig sige hende hvad jeg føler for hende —

Eveline (sagte).

Gudbevares! Geneer Dem ikke!

Antonin.

Og for Dem. Hvor De er lykkelig, der kan leve her i hendes Nærhed og see hende hver Dag. (Eveline

reiser sig fornærmet.) Jeg lægger mig nok til Slutning ud med hende.

Risette.

Hør De begynder næsten at blive comisk!

Antonin.

Ja! det er mig det Samme naar jeg blot kan see Dem glad og smilende. Nylig saae De saa bedrøvet ud; men naar De smiler, skimter jeg en Række Tænder saa hvide —

Eveline (gaaer imellem dem).

Min Herre!

Antonin (fatter sig).

Saa hvide som Deres Venindes der! Deres Latter har en Sølvklang ligesom Deres Stemme —

Eveline (harmfuld).

Min Herre! —

Antonin.

Og som Deres med (affides). Situationen bliver unægtelig comisk — jeg nødes til at tage en Beslutning. (Han synes at reflectere, gaaer derpaa hen til Risette og siger med Ærbødighed). Jomfru Risette!

Portneren (viser sig i Døren).

Jomfru Risette!

Risette (affides).

At han netop skulde komme i dette Øieblik! (høit). Hvad vil De mig?

Portneren.

Det er Brevet.

Risette (gaaer hen til ham).

Brevet fra America. Giv mig det!

(Portneren gaaer.)

Eveline (sagte til Antonin).

Maa jeg spørge Dem, hvad det var De vilde sige hende? —

Risette

(aabner Brevet, og giver sig til at læse det).

Antonin (gaaer bag ved hende).

At De kjeder mig!

Eveline.

Min Herre! jeg har aldrig kjendt Deres Mage —

Antonin.

Det troer jeg gjerne (afsides.) Det er afgjort jeg holder mere af den Anden. Hvor jeg kunde have Lyst til at sige hende her: Der er i dette Brev fem Millioner til Dem; men jeg vil hverken eie Dem eller Deres Millioner.

Risette.

You—Y—o—u. You?

Eveline.

You! Aah, det er Engelsk. Det betyder at elske!

Antonin.

Saa!

Eveline.

Ja, jeg har kjendt en lille engelsk Hattemagersvend og han sagde altid til mig: I love you. I jeg — you elsker — love Dem. Han elskede mig nemlig.

Risette.

Kan De Engelsk, min Herre!

Antonin.

Lidt, Jomfru! Jeg tog engang et Cursus paa 30 Timer. Jeg kan netop stave mig frem. (Hun giver ham Brevet, som han læser sagte. Afsides.) Ja det forholder sig rigtigt, saavidt jeg kan see. „Louise Taboureau, 5 Millioner.“ Tallet er der.

Risette og Eveline.

Nu da!

Antonin.

Jeg forsøger paa at oversætte det. (afsides.) Ja, hvad skal jeg gjøre? Fem Millioner, det er fristende; men denne lille Risette er det Yndigste, jeg har seet, og har saa megen Følelse — og saa har hun ingen Gogonet.

Risette (til Eveline).

Hvor han seer bevæget ud! Hvad kan det være!

Antonin.

Terningerne ere kastede! Det bliver rigtignok kun en Hytte og hendes Hjerte. (Han vil tage Risettes Haand.) Risette! hør mig? Jeg er 24 Aar, jeg

er af god Familie og jeg tør sige om mig selv, at jeg er et godt Menneske.

Eveline.

Men Alt det forklarer os ikke hvad der staaer i Brevet.

Risette (sagte til Eveline).

Det er ogsaa kjedeligt, at Du altid skal afbryde ham. (høit.) Naar Alt kommer til Alt, angaae mine Breve jo ikke Dig.

Eveline.

Nei! det er sandt. Brevet er jo rigtignok til Dig.

Antonin (høist forbauset.)

Hvorledes? Dette Brev er til Dem, Jomfru!

Risette.

Ja, min Herre! Til hvem ellers? Men om Forladelse! De var nylig saa god at sige — at De var 24 Aar —

Antonin (stærkt bevæget.)

Deres Navn, Jomfru! Siig mig Deres Familienavn!

Risette.

Hvad er det for en besynderlig Tone? Louise Taboureau!

Antonin.

Tabt! — tabt for evig!

Risette (yderlig forbauset).

Tabt! Hvad vil han sige dermed?

Eveline.

Jeg troer, han har en Skrue løs.

Antonin.

Det er forbi! Jeg tør ikke mere vove! — Min Gud! Min Gud! (Han falder om paa en Stol tilvenstre.)

Risette.

Men min Gud hvad fattes Dem? Indeholder dette Brev en eller anden Ulykke?

Antonin.

Ja, en stor Ulykke. Saa stor, at jeg ikke formaaer at udtale den.

Risette.

De gjør mig jo ganske angst.

Antonin.

Fat Dem, Risette! (rettende sig.) Jomfru! Det er ingen Ulykke for Dem.

Risette.

For hvem da?

Antonin.

Ikke for Nogen.

Risette.

Forklar Dem — jeg besværger Dem!

Antonin.

Jeg kan ikke.

Risette.

Men jeg vil det.

Antonin.

De vil ikke troe mig. (reiser sig hæftig.) Nei De vil ikke troe mig, og den Tvivl, der vil snige sig ind i Deres Hjerte, vil forgifte hele mit Liv. Jeg vil ikke kunne see paa Dem uden at rødme; men det er mit Haab, at De vil bevare en Erindring om mig, og jeg vil, at den skal være reen, saa reen som Deres Pande, saa reen som mit Hjertes Følelser for Dem.

Risette.

Jeg forstaaer Intet af hvad De siger mig, Hr. Antonin; men jeg seer, at De lider, og derfor vil jeg vide, hvoraf De lider, for at kunne helbrede Dem, hvis det ellers er muligt?

Antonin.

Ak! jeg vil jo ikke helbredes. Det er mit eneste Haab. (Han gaaer bevæget op og ned.)

Eveline.

Forstaaer Du et eneste Ord?

Risette (afsides til Eveline).

Jo! maaskee. Jeg vil gaae ned til Professoren paa anden Sal og bede ham, at læse mig mit Brev. Pas paa ham saalænge!

Antonin.

Farvel! Jomfru! Farvel for evig!

Risette (nærved Udgangen).

Nei, stop, min Herre! De faaer ikke Lov at gaae.

Jeg maa et Øieblik bort; men jeg fordrer, at De venter her til jeg kommer tilbage.

Antonin.

Jomfru! Det er en Umulighed.

Risette.

Men jeg vil, at De skal blive. Farvel! saalænge.
(gaaer.)

Ellevte Scene.

Eveline. Antonin.

Eveline
(gaaer hen og tager ham i Armen og fører ham frem paa Scenen.)

Men forklar mig dog hvad Alt dette skal betyde!

Antonin.

Aah! det er ogsaa Dem, der er Skyld i det Hele; man pleier at sige sit Navn til Folk. Hvorfor Pokker sagde De mig ikke hvad De heed?

Eveline.

Men Herregud! De spurgte mig jo ikke derom.

Antonin.

Det var da heller ikke nødvendigt, at jeg skulde spørge —

Eveline.

Jo det skulde jeg rigtignok mene.

Antonin.

Hvad hedder De da?

Eveline.

Eveline Balachard.

Antonin.

Eveline! Hvor er det muligt, at Forældre kunne være saa dumme, at give Deres Børn saadan et Navn.

Eveline.

Hvad behager, min Herre! Hvad har De at beklage Dem over? Er det mig, der har hentet Dem herop? Kom De her ikke af Dem selv imorges?

Antonin.

Ja! jeg var en Dumrian imorges; men De burde have sagt mig det. Eller rettere, jeg burde selv have indseet det. En Pige, der sværmer for Karbonade med Agurker, Urtekræmmere og Hattemagere! Ja jeg maa have været uhyre dum.

Eveline.

Herre Gud! synes De ikke om mig, kan De jo lade være; men gjør bare ikke Andre kjede af mig. Forresten er det jo ikke en Time siden, at De laae paa Knæ for mig og forsikkrede, at De elskede mig. (Hun gaaer hen og sætter sig tilvenstre.)

Antonin.

Jeg, elske Dem? (Risette kommer sagte ind og lytter uden at blive bemærket.) Elske Dem! Jeg, der kun elsker og kun vil elske een Pige i Verden, Een der besidder alle Dyder, der har det sødeste Ansigt og den

meest fortryllende Stemme; en Pige der kun behøver at vise sig for at erobre alle Hjerter. Jeg er Beviset derpaa. Jeg har kun kjendt hende i en Time og dog elsker jeg hende for hele Livet.

Eveline.

Jeg holder ikke af, at man taler saaledes til mig om mine Veninder. Gaa og siig h.nde det selv, hvis De ellers har Lyst.

Antonin.

Ak! hvor kan jeg det? Vilde hun troe mig? Maatte jeg ikke skamme mig ved, at tilstaae hende en Kjærlighed, som hun vilde mistænke for at være interesseret?

Eveline.

Interesseret? Hun eier jo ikke to Skilling.

Antonin.

Hun eier fem Millioner.

Eveline.

Fem Millioner!

Tolvte Scene.

Risette. Eveline og Antonin.

Risette.

Hvad skal det betyde? Jeg synes De skjændes.

Eveline (gaaer hen til heude).

Siig mig, er det sandt, at Du er, at De er Millionær?

Risette (leende).

Hvem har sagt det?

Eveline.

Herren der.

Antonin (med forceret Mine).

Tillad mig, Jomfru, at gratulere Dem til den Lykke, der er hændet. Tro mig — Jeg er fortvivlet . . . henrykt vilde jeg sige.

Risette.

Der er saamæn Ingenting at gratulere til. De maa ikke kunne meget Engelsk, thi De har daarligt læst mit Brev. Der tales ganske vist om Millioner; men disse Millioner ere uheldigviis ikke mine.

Antonin (glad).

Hvad hører jeg?

Risette (naiv og ligefrem).

Min kjære Onkel var Kjøbmand. Han har gjort en lille Fallit paa fem Millioner. Jeg er hans eneste Arving, og man foreslaaer mig nu simpelvæk at overtage Arven.

Antonin.

Er det muligt!

Risette.

De kan være ganske rolig. Jeg afslaaer det.

Jeg har Gjæld nok, saa jeg behøver ikke min Onkels ovenikjøbet.

Antonin.

De har Gjæld — o! hvilken Lykke!

Risette.

Hvorledes, min Herre, en Lykke!

Antonin.

Ja, Risette! Nu kan jeg aabne mit Hjerte for Dem — tilstaae Dem . . .

Risette (glad, afsides).

Endelig . . .

Antonin.

Jeg er kommen her i en slet Hensigt.

Risette (afbryder ham).

Ti! Jeg vil ikke kjende den —

Antonin.

Nu vel da. Jeg elsker Dem, Risette! elsker Dem til Raseri — jeg eier kun Lidt; men det og mit Hjerte tilhører Dem. De er en herlig Pige. Vil De have en trofast og ærlig Mand?

Risette.

Man pleier ellers ved slige Leiligheder at falde paa Knæ, min Herre!

Antonin.

Risette! Jeg vil ligge paa Knæ for Dig mit hele Liv!

Risette.

Nei! det vilde dog blive temmelig trættende. (giver ham Haanden.) Saa er det meget bedre at leve ved hinandens Side.

Antonin.

Kjære, lille Kone!

Risette.

Er De saa lykkelig?

Antonin.

Om jeg er?

Risette..

Nu vel! saa lad Alle blive det — Eveline!

Eveline (med en suur Mine).

Hvad vil Du mig?

Risette.

Hvor Meget behøver Du for at gifte Dig med Din Gogonet?

Eveline.

Aah! jeg behøve: — jeg behøver. Hvorfor vil Du ellers vide det?

Risette (smilende).

Du kan jo sige mig omtrent —

Eveline.

Ja hvor veed jeg det!

Risette.

Behøver Du 10,000, 20,000, 30,000 Francs?

Eveline.

Det er altsaa virkelig sandt, at Du har Penge i Tusindviis?

Risette (glad).

Jeg kan ikke nægte det. (Ømt til Antonin.) Ja min Ven! jeg er rig ... nei! vi ere rige! meget rige.

Antonin.

Ja nu generer det mig ikke mere.

Risette.

Meget rige! Og hvad der er endnu bedre, meget lykkelige.

Slutningssang.

Eveline.

Han vil hende Haanden skjænke,
Det kan ei min Skjønhed krænke;
Jeg kan ikke ham fortænke,
Han beslutter sig for det.
  Nu jeg bestemmer
  Mig for min Kræmmer —
Vi os trøste — kan De tænke —
Det gjør jeg og Gogonet.

Antonin (sagte til Risette).

Jeg vil bare sige dette —
Hvad Du sikkerlig kan gjætte.
Jeg vil sige Dig Risette!
Hvor Du er mit Hjerte kjær!
  Blandt Millioner
  Piger og Koner
Er og bliver dog Risette,
Millioner mere værd.

Risette (til Publikum.)

Ja nu tænker sagtens Somme,
Nu er Vaudevillen omme;
Nei! nu skal Pointen komme:
Det er Publicums Critik.
Slutningsreplikken
Er jo Critikken.
Gid i Skikkelse den komme
Af et venligt Bifaldsblik! —